

dobro katoliško ljudstvo, sredstva so njim pa obrabljene židovske fraze, katere so pobrali iz knjig in časopisov naših najhujših narodnih in verskih, političnih in gospodarskih sovražnikov.

Gorje njim, nehvaležnim otrokom! Njih ravnanje nosi znak otroške razposajenosti; opravičiti se da nekoliko samo z znanimi besedami, da »ne vejo, kaj delajo.« Da, gorostasen nevednež ali pa skrajno hudoben obrekovalec je omilovanja vreden pisatelj, ki je v nekem slovenskem listu predlagal, naj se povrnemo zopet v paganstvo.

Ljudstvo slovensko, ne daj se zapeljati. Bodi dober otrok svoje preblage matere! V apologetičnih pogovorih boš videlo, kaj je za vse človeštvo, in posebej i za tebe, storila katoliška cerkev.

Ljubilo si jo do sedaj, srčneje ljubilo jo boš odslej!
Dr. A. M.

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o trti in vinu.

(Dalje.)

Iz Azije se je vpeljala vinoreja na Grško. Mnogo nam ve pripovedovati o vinu in grozdju stari Homer. Italija pa je dobila trto iz Grškega. Okoli Kristusovega rojstva je bilo v Italiji strašno veliko vina. Cesarji so dajali ljudstvu obede, kjer se je mnogo vinske kapljice popilo. Za vsako dvorano sta bila odločena dva soda. V cesarskih kletah je torej moralo biti dovolj te priljubljene tekočine.

Zanimiva je sledeča pripovedka: Okoli bolsenskega jezera v Italiji raste tako imenovano montefijaskonsko vino, ki se tudi »est, est, est,« imenuje. Neki vitez se je hotel sam prepričati, kje na svetu raste najbolje vino, ter je s svojim slugom potoval po vinskih krajih od kleti do kleti. Sluga je hodil vedno nekoliko pred njim, poskušal vina in kjer je našel dobro kapljico, zapisal je na kletna vrata »est,« kar se pravi, bo že — namreč, da se da piti. Ko pa Montefijaskonca poskusi, se mu tako dober zdi, da trikrat zapiše »est«. Pa tudi njegovemu knezu se kapljica dopade. Zatorej ostane tam in tako dolgo pije, da ga v kratkem potem pokopajo. Njegov verni sluga pa mu da postaviti spominček z napisom: »Est, est, est, zavoljo prevelike est, je moral moj gospod pod grudo zlest!«

Iz Italije je prišla trta na Španjko. Ob reki Ebro se zelo veliko vina pridela. Pripoveduje se, kar je skoraj neverjetno, da je l. 1858 nek bogataš svoje vinograde, ki so obetali sicer obilno trgatve, pa se zavoljo prevelike suše hoteli posušiti, močil z vinom, ker mu je bolj po ceni prišlo, kakor da bi dal vodo od daleč privržati. Leta 1860 so ravnotam zavoljo suše prilivali apno vino, ter tako več hiš postavili, katerih apno je bilo z vinom pomešano.

Leta 600 pred Kristusom najdemo gorice že na Francoskem. Za časa rimskega cesarja Domicijana, ki je vladal od leta 81 do 96 po Kristusu, je bilo na sedanjem Francoskem in sploh v obče na rimski zemlji toliko trsja, da ga je dal cesar polovico izpipati in polje narediti iz strahu, da bi zavoljo prevelikih goric premalo kruha ne zrastle in tako lakota nastala.

Tudi na Nemškem, kakor tudi v naših deželah so zasadili Rimljani prve trte. Mnogo se je za vinograde briga Karol Veliki, ker je dal povsod, kjer je bilo mogoče, zasaditi vinograde.

V sedanjem času je pri nas imenitno tako imenovano prelatsko vino, ki raste pri Klosterneburgu na Nizjem Avstrijskem. V hladnih letih pa je vino gori zelo kislo. Leta 1539 in 1540 je bilo veliko vina. Ko neki grajščak svoje starine prodati ne more, da bi imel sode za trgatve, naloži podložnim, da mu morajo za roboto izpiti vino. Zraven jim še da slanah rib in sira. Večinoma

kmetov se pa upijani in stepe. Drugi dan jih pelje berič zavoljo tepeža pred sodnijo, kjer se jim od sodnika naloži kazen v denarju. Na ta način si je grajščak izplačal vse vino ali ga, boljše rečeno, na goljufni način prodal.

Na Ruskem imajo, posebno okrog mesta Astrahana lepe vinograde. Tu je leta 1613 neki redovnik prve trte zasadil. Od tod se mnogo grozdja pošilja na vse strani sveta. Da pa grozdje sveže celo leto ali še več let ostane, mora biti celo in nepokvarjeno in nedotakljivo. Vlada se navadno v velike vrče vrsto za vrsto, med katere, kakor prav dobro tudi med posamezne grozde, prosa nasujejo, da jagode v dotiko ne pridejo. Napolnjeno posodo pa dobro zavežejo, da ne pride zrak do grozdja.

Ako grozdje stiskamo in delamo vino, nam še ostanejo tropine. Kaj pa naj s temi naredimo? Pri nas se navadno še enkrat presekaajo, vložijo, da se oteče, ako je še kaj v njih, potem pa vržejo v vinograd ali pa na gnoj. To pa ni nikakor umno. Drugi žgejo iz tropin žganje. To je že boljše. Francozi delajo iz tropin, kakor iz drož žganje konjak. Ako se rabijo tropine za žganje, morajo se takoj sveže iz stiskalnice natlačiti, v sode, ki se morajo dobro zadeti, da ne pride zrak do njih, ker bi se drugače izkisale in bile nerabljive. Francozi so bili prvi, ki so začeli tropine drugače porabljati. Ako namreč tropine še tako zvesto stiskamo, še vedno ostane v njih nekaj vinskih tvarin, kakor sladkorja, dišečin, česlovine, izvlečnic in drugih. Sprva so francoski gospodarji puščali tropine vincarjem. Ti pa so na nje nalivali vode, jih nekoliko dni namakali, ter si tako naredili neko vrsto vina, ki ga pikola imenujemo. (Konec prih.)

Dopisi.

Iz Celovca. (Število bogoslovcev. — Maša zadušnica.) V celovško duhovno semenišče je vstopilo letos 20 gg. abiturientov, med katerimi je 11 Slovencev, ostali Nemci. Imena prvih so: Bauman Martin od Sv. Lovrenca na Dravskem polju, Dobrovnik Simon iz Prevalj, Drevenšek Ivan iz Leskovca pri Ptuj, Hojnik Ivan iz Rude, Hornböck Ivan iz Št. Janža v Rožni dolini, Ilavnik Ožbolt iz Rebece pri Žel. Kaplji, Lasser Fr. iz Homa pri Prevaljah, Lavrinec Ferdinand iz Hrastnika na Štajarskem, Pavšič France iz Šiške pri Ljubljani, Rotter Rupert iz Jazbine pri Črni in Serajnik Ivan iz Št. Jakoba v Rožni dolini. Za nas koroške Slovence je gotovo veselo, da se je oglasilo toliko Slovencev, zlasti ker se, njih število v zadnjih letih zelo skrčilo, tako da se je bilo bati za naraščaj slovenskega duhovništva v tukajšni škofiji. Tembolj pa se smemo radovati sedaj, ko imamo v tukajšnjem bogoslovju 26, torej dobrih 37% vrlih mladih močij, ki so si izbrali geslo: »Vse za vero, dom, cesarja.« Tužni Korotan sme zaupljivo zreti na svoje bodoče voditelje. Med Slovenci je 7 Štajarcev in 3 Kranjci, drugi so domačini; število vseh Nemcev znaša 43, torej je vseh bogoslovcev 69. Od teh je 24 tujcev, ostali so domačini. Po posameznih letnikih se razdele tako-le: I. l. 20, II. l. 14, III. l. 21, IV. l. 14. Brez dvoma je to veselo znamenje za krško škofijo, kjer je še vedno občutno pomanjkanje duhovnikov.

Dne 11. oktobra t. l. se je opravila v tukajšnjem bogoslovju zadušnica za pokojno cesarico Elizabeto. Cela kapelica je oblekla žalovalno oblačilo; pred altarji so bile razprostrte črne preproge in ves kor je bil krog in krog črno preoblečen. Na sredi kapelice pa je stala bogato okrašena tumba (mrtvaški oder) s cesarskim orlom, okrog katere je gorelo 58 sveč. Črno mašo je pel ob asistenci č. gg. bogoslovcev tukajšni bogoslovski profesor o. Müllendorf. Pri maši in rekvi-jemu so prav izborni peli gg. bogoslovci.

Zadušnice se je vdeležilo ravnateljstvo in vsi bogoslovci.

Iz Ljutomera. (Dr. Jan. Evang. Krek v Ljutomeru.) V nedeljo, dne 16. oktobra je imelo tukajšno politično in gospodarsko društvo shod pri g. Vaupotiču. K shodu je prihitel iz daljnega Dunaja sicer mladi, a sedaj najbolj znani slovenski drž. posl. dr. J. E. Krek. Zares očaral je nas z svojim navdušenim in prepričevalnim govorom. Žal, da nam je moral dokazovati le žalostno resnico, da Slovenci v sedajšnjih razmerah v Avstriji nimamo nič posebnega pričakovati in sicer zato ne, ker nič ne pomenjamo. Pri sedajnjem vladnem sestavu namreč pomenjajo le tisti narodi kaj, ki imajo veliko obrt in veliko trgovino, kratkorečeno tisti, ki imajo kapital. Slovenci vsega tega nimamo. Mi nimamo ne velike obrti, ne velike trgovine in zato nič ne pomenjamo. Tem manj pa še pomenjamo zategadelj, ker je birokracija t. j. uradništvo prijazna le kapitalistom, nam pa je sovražna.

Pomoč zoper te žalostne razmere je toraj le v tem, da delamo z vso močjo, da se namesto sedajnjega liberalnega, nam sovražnega vladnega sistema uvede drugi nam Slovincem prijaznejši in pravičnejši sestav. Ob enem je treba delati tudi, da se zboljšajo naše gospodarske razmere po zadrugah. Zadruga bodo povzročile, da bo imel kmet sam ves oni dobiček, katerega imajo v prvi vrsti le bogati židi in njihovi prekupei ali mešetarji. Če bodo posestniki združeni v zadrugah, bodo sami lahko naredili ceno svojim pridelkom, kakor živini, zrnju, vinu itd. ne pa židi, kateri sedaj delajo ceno vsem tem pridelkom. Zato vabi k sklepu gospod. govornik vse kmete v ljutomerski okolici, da se združijo v tako potrebnih, pa tudi jako koristnih kmečkih zadrugah.

Govor je bil v vsakem oziru izvrsten. Obžalovati je le, da je bilo primeroma malo poslušalcev. Zlasti Cvenarji, Cezanjevčani in Križevčani (od teh sta bila samo dva) so se odlikovali po svoji odsotnosti. Prav je torej storil gosp. dr. Rosina, da je vsem onim, ki niso prišli, izrekel očitno grajo. Upamo, da bo v drugič bolje, in to je tudi g. Kukovec sam g. dr. Kreku obljubil, češ da nas bo v prihodnje velika množica, ako nas še kedaj obišče. Po dokončanih besedah se je volil odbor politično-gospodarskega društva. Društvo torej vabi vse narodne može v in okoli Ljutomera, da pristopijo kot člani k temu društvu. Združeni v gospodarskem društvu lahko ustanovimo eno ali drugo zadrugo. Udnina za imovite člane znaša 1 gold. Za manj primožne se lahko zniža na 1 krono. Pristopajte pridno!

Iz Gradca. Kaj delamo? Dremljemo. To bi bil najbolj primeren odgovor nas graških Slovencev. Mnogo nas je in sicer mnogo več, kakor v marsikaterem okraju na Spodnjem Štajarskem Nemcev. In vendar, kak razloček med nami in spodnje-štajarskimi Nemci. Oni ne le, da sami trdno stojijo, temveč poslužujejo se tudi vseh dovoljenih in nedovoljenih sredstev, da svojo posest širijo, slovenski živeli pa ugonablajo. Žal, le prepogosto se jim njihove zlobne nakane uresničujejo.

Kako je pa z nami? Od vseh strani nam bije na ušesa bojni klic, ki preti ugonobiti vse kar je slovanskega, osobito pa še nas, uboge Slovence. Vse se oborožuje zoper nas, kar leze in kar gre. Razdivjana poulična druhal, kakor mogočni prusofilski renegati, vse kar na komando udriha po nas. Po vrh jim pa še vlada pomaga. Mi se pa za vse to niti ne zmenimo. Mirno gledamo žalostni osodi v obraz. Podobni smo jagnjetu, ki veselo skače ter ne ve, da je vedejo v mesnico. Niti na misel nam ne pride, da bi se postavili v bran. Pred kratkim je še sicer životarilo tukaj društvo »Edinost«, katero bi, ako bi imelo spretno vodstvo, lahko marsikaj storilo za naš občni blagor. Toda izginilo je, kakor kafr iz odprte posode. — Tudi nekateri višji slojevi radi pri polnih

časah povečujejo prelepo slovensko domovino; toda, če bi bilo slovenski domovini samo z napivanjem pomagano, svetila bi se že davno na nebu med milijoni svetlih zvezd.

Nikdo pa se ne spomni nas, priprostitih delavcev. Čisto osamljeni, brezkušenih voditeljev stojimo mnogoštevilnemu sovražniku nasproti. Ali je čuda toraj, če omagujemo? Kateremu vernemu rodoljubu ne krvavi srce, ko vidi, koliko neizkušenih mladeničev in deklet zapusti nepokvarjenih rojstno očetovo hišo ter drage slovenske kraje in pride za služka iskat v Gradec, nevedoč, kolikim nevarnostim duše in telesa se tukaj izpostavi. Opomine skrbne matere kmalu pozabijo; pridig slovenskih ne slišijo, nemških pa ne razumejo. Dobrih knjig in časnikov pa tudi nimajo. Ni čuda torej, da se hitro vlovijo v mrežo pogubne in brezverske socialne demokracije. Kdor pa enkrat zataji vero, izgubljen je tudi za narodnost. Takih žalostnih pojavov pa nikakor ni malo. In ti odpadniki se navadno tudi trdno držijo pregovora, da »Poturica je hujši od Turka.« Pri vsaki priliki odločno nastopajo proti svojemu narodu in tako onečaščujejo svoje slovensko pokolenje. Tega greha pa se ne udeležijo samo tisti, ki svojemu narodu kličejo: »Križaj ga!« temveč tudi ono razumništvo, katero s svojim molčanjem v to dovoljuje, dočim bi nas moralo voditi, učiti in svariti. Vzgledevali naj bi se nad marljivostjo naših sovražnikov, kateri radi žrtvujejo vse, karkoli premorejo, da se le Slovani zatirajo.

Toraj, dragi Slovenci graški: »Vzdramimo se! Ne dremljimo delj! Z združenimi močmi delujmo na to, kar bode v korist nam in ob enem vsemu Slovanstvu. Uvažujmo besede nepozabljivega našega knezoškofa Slomška, ki pravi: Vrli Slovenci! ne pozabite, da ste sinovi matere Slave. Naj vam bo drago materino blago; sveta vera in pa beseda materina! Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do narodne in zveličanske omike! Zahtevajmo odločno, da se nam dovolijo vsaj dvakrat na mesec pridige v našem jeziku. Delujmo pa tudi na to, da se čim prej vidimo združene pod praporom slov. kat. delavskega društva. — Viribus unitis! Z združenimi močmi za vero, dom, cesarja in zmaga je naša!«

Razne stvari.

Domače.

(Obupni klic od meje.) Prijatelj našega lista nam slika uprav kitajske šolske razmere v Št. Jerneju v Radvanju. Po letošnjem šolskem katalogu je bilo 60 otrok za šolo najavljenih, izmed teh 46 Slovencev in 14 Nemcev. Obiskovalo je pa šolo v zadnjem tečaju bolj redno samo 14 Slovencev in 2 Nemca, 32 Slovencev in 2 Nemca pa niti niso prihajali ali so vsaj prihajali tako nerodno, da se niso mogli klasificirati. Mnogi Slovenci rajši pošiljajo svoje otroke v sosedne, če tudi silno oddaljene šole na pr. v Pernice, da se tam vsaj brati in pisati naučijo. Dne 16. avg. 1898 je krajni šolski svet v Št. Jerneju zopet vložil prošnjo do okrajnega šolskega sveta, da bi se slovenski otroci poučevali v slovenskem jeziku. A okrajni šolski svet v Marnbergu, kateremu predseduje gospod Zoff, je odgovoril, da slovenska šola v Št. Jerneju ni potrebna. Prebivalstvo v Št. Jerneju živo čuti potrebo po slovenski šoli, a okrajni šolski svet v Marnbergu pravi, da ni potrebna. ... Ker že šentjernejški šolski svet več kot leto dni brezuspešno rekurira na deželni šolski svet proti enakim odlokom okrajnega šolskega sveta, je sedaj celo zadevo poveril po našem uredništvu držav. poslancu J. Žičkarju s prošnjo: »Prosim Vas, da nas rešite, mi poginjamo!« Gotovo g. Žičkar in cela slovenska delegacija ne bodo prešli obupnega klica svojih bratov ob meji!

(Naše pošte.) Kaj mislite, koliko dni potrebuje pismo iz Maribora v Vojnik? Če ne veste, Vam pa povemo mi. Oddali smo pismo do prijatelja v Vojniku 29. julija in pismo je srečno prilezlo do prijatelja dne 12. oktobra ter mu prineslo naše pozdrave in poklone. Kdo je temu kriv? Blagovolite poslušati! Zapisali smo na naslov »Vojnik«. A nežna ženska roka je na naši pošti prečrtala Vojnik ter samolastno zapisala Salzburg. Mi smo hoteli, da pismo pride v Vojnik, a gospi na pošti, da pride v Salzburg. Pismo se je udalo želji poštnice in se napotilo v Salzburg. Ker pa tam ni našlo našega prijatelja, romalo je žalostno čez dva meseca križem po svetu, dokler ga v istini ni našlo v Vojniku. Sploh moramo reči, da se nemško oboje naše pošte odlikuje z izbornim znanjem zemljepisja. Pred kratkim smo poslali priporočeno pismo na Dunaj. Ko poštni uradnik vidi ime kraja, vpraša začuden po nemškem: »Kaj je Dunaj?« Mi odgovorjamo na te pojave z našo staro zahtevo: Nemec si naj med Nemci služi kruh!

(Vse občine kozjanskega okraja) se uljudno pozivljejo, da blagovolijo napraviti prošnje za slovensko vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani po obrazcu naznačenem v zadnji številki »Slov. Gosp.« ter iste prošnje poslati tajniku katoliško-političnega društva v Kozjem; taisti jih potem izroči našim državnim poslancem.

(Spačka) je porodila neka žena v Zibiki pri Šmarji. Ubogo dete je brez rok in nog, sicer pa čvrsto in zdravo.

(Branje v Slov. goricah) je letos srednje. Plesnoba in gnjiloba je grozdja veliko uničila. Kar ga je ostalo, je dalo izvrsten most, ki se prodaja po 120 gl. štrtnjak, t. j. 12 gl. vedro.

(Nemško uradovanje.) Okrajni odbor kozjanski je prosil za nemško-slovenski pečat pri naši sodnji. Ministerstvo ga je nakazalo rabiti. Sodnija pa še ga zmeraj ne rabi. Na izključno slovenske tiskovine in povabila, naznanila itd. pritisne še zmiraj samonemški pečat. Zunanji napis je še zmiraj samonemški, sodni okraj pa samoslovenski.

(Zopet napredek.) Na pritožbo okrajnega odbora kozjanskega je zaukazalo ministerstvo c. kr. davkarji v Kozjem rabiti izključno le dvojezične pečate in tiskovine. Slavnim okrajnim odborom slovenskim priporočamo isto pot. Sicer pa se prav lahko sedaj sklicujejo na odlok ministerstva v zadevi našega okrajnega odbora. V obče pa je sramota za našo vlado, da moramo tako beračiti za svoje pravice!

(Otvoritev nemške gostilne v Kozjem) se je vršila v nedeljo ob neugodnem vremenu zelo neugodno. O, ti »bougé« Kragora! Sedaj pač vidiš, kdo je za tebe in s teboj. Le tvoji hlapci in dolžniki, ki so imeli zastoj jesti in piti, so te obiskali, a tudi le sedaj, drugič jih menda ne vidiš več v svojih prostorih. Podčetrteško godbo pa, ki se je drugi dan rogovilila, bomo si dobro zapomnili, ko pride ob novem letu, v majniku in drugih priložnostih beračit pred naše slovenske hiše.

(Zavedne občine.) Prošnje za slovensko vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani ter prošnje, da se po slovenskem Štajerju objavljajo na železnica vsi razglasi, cenovniki in vozni redi v obeh deželnih jezikih in se naj imena postaj kličejo tudi v slovenskem jeziku, te prošnje so vpslale po poslancu Žičkarju na dotična ministerstva občine Sv. Lovrenc v Slov. Goricah, Zagorci, Sakužak, Hlapenci in Dragovič. Slava!

(Za slov. vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani) naj bi vsi občinski zastopi južnoštajarski, ki so v naših rokah, odposlali prošnje na Dunaj ali pa jih izročili dotičnim svojim poslancem. Kadar se gre za kaj imenitnega na Slovenskem, naj bi se ne oglašali le posamezniki, temveč ves narod naj bi potom županov odločno potrkal na ministerska vrata, da se tem prej uresničijo naše želje. Torej na delo slovenski župani!

Stran 5

Obrazec za prošnje vam je objavil zadnji »Slov. Gosp.«

(Rimski tempel.) Minci teden so našli v spodnji Hajdini pri Ptuj pri izkopavanju rimskih spomenikov razve mrtvaških glav, bronastih igel in marmornatih stebrov tudi dobro ohranjeno zidovje rimskega tempela. Profesor dr. Gurlett iz Gradca, ki sedaj vodi izkopavanje, je posnel je raznih napisov na kamenih in statulah, da je bil tempel sezidan okoli leta 150 ali 160 p. Kr. in posvečen perzijskemu Bogu Mitru (Mithras.) Ker so vse te starine izkopali ob ravno najdeni rimski stezi, bodo v spomlad ob njej dalje kopali in brezdvomno še marsikatero ostanke slavnoznane Petovija našli.

(Napredek.) Okrajna hranilnica v Kozjem si namerava nakupiti knjalu lastno hišo. —

(Nemška Pesnica.) Ob hiši občinskega predstojnika pesniškega, gostilničarja Fluherja, je nabita znana zahvala cesarjeva le v nemškem jeziku. Slovenski del se je oddrezal, in tako nosi list le pol podpisa; namesto Baquehem bere se le Baque. Da bi bilo v Pesnici omenjeno zahvalo le v nemškem jeziku dalo okrajno glavarstvo, tega prav ne moremo verjeti, ker jo nahajamo drugod v mariborski okolici v obeh jezikih. Bržkone je se drznil slovenski del odrezati občinski predstojnik, Fluher. Če je tako, ali tak človek, ki oblasti očitno nasprotuje, ne zasluži, da se takoj odstavi? Sicer pa bomo tistemu, ki je to povzročil, uže našli gospoda.

(Novi zvonovi) za novo krasno čadramsko cerkev, ki tehtajo 60 metr. stotov, so se na god sv. Terezije z velikim veseljem med strelom in zvonjenjem vseh domačih cerkv v procesiji dopeljali na svoje mesto in bodo 30 t. m. v nedeljo po mil. g. knezoškofu posvečeni. Vsi dobrotniki in prijatelji te stavbe so k lepi svečanosti povabljeni.

(V Čadramu) bo 23. t. imelo društvo »Sloga« zborovanje in bo g. potovalni učitelj J. Bele umno kmetovanje razlagal.

(Od Sv. Križa na Murskem polju) se nam je poslal dopis, iz katerega povzamemo, da je ondotni občestovani in priljubljeni nadužitelj L. Šijanec stopil v pokoj, kojega misli uživati v Radgoni. Učiteljeval je 45 let, in sicer zadnjih 28 let pri Sv. Križu na Murskem polju.

(Našim poslancem.) Govori se, da štajarski deželni namestnik, markiz Baquehem namerava odstopiti. Ne vemo, koliko je resnice na tej govorici, a naše poslance že sedaj opozarjamo, da so pripravljeni za vsaki slučaj. Posebno pa nas naj varujejo kranjskega barona Heina.

(Iz Zdol pri Kozjem.) Strašen vihar z nalivom je razsajal v noči 17. okt. pri nas. Bliskalo in grmelo je strašno hudo, veter je hotel vse prevreči, trgal je veje raz drevja, trgal strehe in jih odkrival. Tako je nekemu posestniku polovico strehe odtrgal. Podiral je nadalje brajde, in mnogo druge škode je napravil. Lilo je pa tako, kakor o vesoljnem potopu. Marsikdo ni prijatelj molitve, a ta večer je molil in prosil, naj nas ljubi Bog otme preteče nam kazni. Tako strašne ure z viharjem in nalivom ne pomnijo tudi najstarejši ljudje!

(Kozje, ne pa Gottschee.) Hitrost pošte na Slov. Štajerju je splošno znana. Pripetilo se mi je zadnji petek in soboto, da sem vprašal za »Slov. Gospodarja«, ali je že prišel. Poštna upraviteljica ga išče in išče, a ni ga nikjer. Za božjo voljo, sem si mislil, kaj je vendar mojega pogoltnilo, da ni prišel v Kozje, ker drugi so vsi srečno v Kozje dospeli. A glejte ga, drugi dan, v nedeljo grem zopet vprašat, ali je že danes prišel »Slov. Gospodar« in hvala Bogu, srečno sam ga dobil vroke. Prepotoval je pa skoraj Spodnjo Štajarsko in Kranjsko ter me iskal v Gottschee. Še le tam so mu povedali, da sem jaz v Kozjem in ne v Gottschee. Poštni uradniki in slovenščina!

(Znamenita slavnost.) V nedeljo se je vršila v Ponikvi slavnost odkritja